

Tradice firmy „**Kotoučovo zahradnictví**“ je již ověřena korunkami **tří století**, za kterých firma působila. Kořeny je třeba hledat v okolí Kladna, odkud pan Kotouč nejstarší pocházel, a který na svém vandru za zahradnickým řemeslem zakotvil nejprve na panství v Lednici na Moravě. Snad řízením osudu, snad také tím, že majitelé libochovického panství měli na jižní Moravě rozsáhlé majetky, zavedly cesty života p.

Kotouče seniora do Libochovic

, kde začal působit jako

panský zahradník

. Práce bylo v té době dost. Vždyť v letech

1853 - 1858

došlo k rozšíření zámecké zahrady jako takové ředitelem zahrad p. Blechou. Zakladatel rodu libochovických Kotoučů však jako správný zahradník nemyslí jen na přítomnost, ale vidí budoucnost trochu jinak.

Na Libochovicku se začínají objevovat první soukromí zahradníci, hospodařící ve větším měřítku právě kolem roku 1850, kupř. v Budyni (výpěstek Budyňský salát). Tito zahradníci zprvu zelinařili na polích a rychlili okurky, salát, brukev a ředkvičku v pařeništích, později se zdokonalili v pěstování květinových výpěstků, které byly mimochodem vysoko hodnoceny na výstavě r. 1919.

Brzy proto otec kupuje pro svého **syna Josefa** pozemek naproti tehdejší novostavbě pivovaru (pivovar byl postaven v roce 1852) mezi bývalou polní cestou (Cesta vedla zhruba ve směru od dnešního malého nádraží až k dnešnímu cukrovaru na jižní straně drážního tělesa, které vzniklo až v roce 1902) a obecní cestou vinoucí se Záměstím. Součástí pozemku byl i malý domek, základ dnešního domu čp.422. Syn

Josef

ve

Kotouč

svém

rozzrůstajícím zahradnictví

začal prosperovat, snad i proto, že v Libochovicích byly podmínky pro rozvoj tohoto oboru v té době velice příznivé. Zahrádkářství, ovocnářství a zelinářské zahrádky byly v oblibě díky propagaci a osvětě „

Spolku zahradníků Podházmburských

“, zvláště pak jeho obětavému a všestranně zapálenému „zahradníkovi“ p. Rubličovi. Dále je třeba podotknout, že v Libochovicích byla založena dobrá tradice šlechtitelské práce.

Semenářství zavedl v kraji „Spolek zahradníků Podházmburských“ zásluhou p. Příba, později v této činnosti pokračoval p. Paneš. Tyto snahy vyvrcholily v roce 1926, kdy místní

Herbersteinský velkostatek zavedl pěstování semenářské kultury ve velkém a v dobře prosperujícím podniku.

Kotouč mladší se věnuje celé šíři **zahradnických činností, od zelinářství přes květinové výpěstky, až k řezu nebo i k vazbě věnců, věnečku a kytic**

atd. Přikupuje pozemky (Závodí), jiné si pronajímá a rozvíjí

pěstování a očkování růží

, zároveň

vylepšuje zahradu stavbou skleníků

. Jeho syn, jak jinak, pokračuje v tradici rodu.

Antonín Kotouč

se narodil 4.1.1912, své zahradnické dovednosti získal vyučením v otcově závodě a později ve válečných letech na

doškolovacím zahradnickém kurzu v Praze - Krči

. Po otci přebírá dobře zavedené zahradnictví a především zahradnické kontakty po celé tehdejší Československé republice. Provoz zahradnictví rozšiřuje a zavádí jako jeden z prvních zahradníků v republice

pěstování statice pro suché vazby

. Pokud jste ho pozorovali při pikýrování, sázení, museli jste obdivovat jeho jemnou práci se sazeničkami. Dalo by se říci „ruce jako lopaty“, ale ta jeho chirurgicky jemná a pečlivá práce s sazeničkami vypovídala o jeho lásce ke každé jednotlivé rostlince. Nejen on, ale celá rodina se těšila z rozvíjející živnosti.

Ale přišel rok **1939**, válečná léta plná obav o budoucnost, rok **1945**, kdy plný optimismu plánuje co všechno... Bohužel, jeho přání a plány se nenaplnily. Rok

1948

napověděl, co bude s jejich plány nejen jemu, ale i mnoha jiným živnostníkům a hospodářům.

Zemědělská realita v Libochovicích **na začátku padesátých let** byla poněkud odlišná od jiných regionů. Na katastru města bylo asi 150 hektarů spekuláční půdy, kterou neměl zájem nikdo obdělávat, a protože podle zákona z r.1947 nesměla žádná půda ležet ladem, přidělil ji MNV větším tehdy soukromým zemědělcům (Brabec, Šán, Škuthan, Löbl), kteří potom s obděláváním této půdy měli zbytečné starosti - větší pozemky - vysoké odvody výpěstků, které byly podstatě nesplnitelné. Přebytek spekuláční půdy a neochota samotných zemědělců vedla k tomu, že v Libochovicích bylo založeno JZD v podstatě ze zákona v roce 1950. A to byl také konec Antonínových plánů. Po dlouhém odporu, kdy jako soukromě hospodařící rolník byl nucen nakupovat zemědělské výpěstky po okolí, aby splnil odvody, v roce

1953

podlehl a jeho zahradnictví se stává součástí JZD Libochovice.

V roce **1956** umírá ve věku 74 let jeho otec Josef a tak váha dědictví generací zůstává jen na

synovi Antonínovi. Přesto se ale nevzdává, dál si pěstuje pro sebe a své přátele své výpěstky a specialitky, pije si své víno a i nadále se svými vrstevníky zahradníky udržuje přes nepřízeň doby své kontakty. Další ranou osudu pro jeho milované zahradnictví je rok **1971**, kdy byla schválena výstavba nové hasičské zbrojnice (dokončena 5.11.1976), která ukrojila jižní část jeho zahrady.

Čtvrtá generace jeho rodu, děti **Jaroslav** a **Ludmila** našli možnost ke studiu díky regulím režimu pouze v zemědělských oborech,

Ludmila (provdaná Löblová)

v zahradnické škole v Libverdě u Děčína a

Jaroslav

na Mělníku. Jak dnes však říká paní Löblová: „Nijak mi tím však tenkrát neublížili, když děti vyrůstají mezi rodiči, kteří se věnují s láskou nějakému povolání, je výběr oboru studia nakonec zbytečný“.

Páté generace v oboru své celoživotní lásky, zahradnictví, se děda Antonín Kotouč již nedočkal, zemřel 13.11.1987. **Po roce 1989** tedy odpovědnost přechází na jeho

vnoučata, která po studiu zahradnického a lesnického oboru nastupují v roce

1993

na jeho místo v historii a naplňují některé jeho sny.

[Joomla SEO powered by JoomSEF](#)